

3- O bîçare asker ise sensin ve insandır. Ve o arslan ise eceldir.

O bîçare asker sensin.

Savaş meydanında tek başına kalmış, sağında ve solunda yaraları kanayan, arkasında kükreyen bir arslan bekleyen o asker... İşte insan budur. Dünya dediğimiz şu meydanda, her gün görünmez darbeler alan, acz-i beşerî ve fakr-ı insanî yaralarıyla yürüyen bir yolcu...

Gücünün sınırı var; ama karşısına çıkan hadiselerin sınırı yok. Elinde imkân var; ama ihtiyacı ondan kat kat fazla. Yarın ne getirecek bilmiyor; fakat yürümek zorunda.

İnsan da aynen o asker gibi, hayatın ortasında durur. Bir yandan acziyle yaralıdır; en küçük bir hastalık onu sarsar. Bir yandan fakrıyla yaralıdır; bir nefese, bir lokmaya muhtaçtır.

Üstelik bütün bunların ortasında, sonunu bilmediği bir yolculuğa sevk edilmiştir.

İşte o asker, mecaz değil; insanın ta kendisidir. Yaralar hayal değil; her gün hissettiğin zayıflık ve muhtaçlıktır. Meydan-ı harp uzak değil; yaşadığın hayattır.

Ve o arslan ise eceldir.

Sessizce arkada yürüyen, vakti gelince hamlesini yapan o arslan... İşte ecel budur. Kur'ân bu hakikati açıkça ilan eder:

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ “Her nefis ölümü tadacaktır.” (Âl-i İmrân, 3:185)

Bu tatmak, kaçınılmaz bir buluşmadır. Ne bir an geri kalır ne bir an ileri geçer:

فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ

“Ecelleri geldiği zaman ne bir saat geri kalırlar ne de ileri geçerler.” (A'râf,

İnsan kaleler kurar, tedbirler alır, uzak diyarlara gider. Fakat arslan peşindedir:

أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكَكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ

“Nerede olursanız olun, sağlam kaleler içinde bulunsanız bile ölüm size yetişir.” (Nisâ, 4:78)

Arslan nasıl ki pusuda bekler; ne bağırarak gelir ne haber gönderir... Zamanı dolduğunda bir hamlede yetişir. Ecel de böyledir. Ne gençliğe aldanır, ne kuvvete bakar, ne serveti hesaba katar. Gölge gibi izler; vakti gelince perdeyi indirir.

İnsan çoğu zaman yüzünü hayata çevirir, önüne bakar, yarınlar kurar. Fakat arkasında kükreyen bir hakikat vardır. O kükreyiş her gün işitilmez; ama kalbin derinlerinde hissedilir. Bir cenaze haberi, bir ani ayrılık, bir solan yüz... Arslanın nefesi gibi ensede dolaşır.